

slovesno propoved, v kateri so s priprostimi, a ganljivimi besedami slavili vzvišenost duhovnega stanu. Po cerkvenih opravilih, tudi večernice so imeli č. g. novomešnik, pomikati se je začela lepa vrsta gostov proti domu novomašnikovemu, proti Radincem. Tukaj je našlo notranje, dušno veselje tudi na zunaj svoj izraz v besedi in petju. Vrli oče č. g. novomašnika pa so skrbeli cele tri dni v svoji velikodušnosti in požrtvovalnosti, da so gostje ta čas lahko skupno uživali svoje veselje. Vsako popoldne je radujoče se goste počastilo za kratak čas tudi nekoliko velečastite duhovščine iz bližine s svojo navzočnostjo. Cela slovesnost se je vršila popolnoma v katoliškem in slovenskem duhu. Zato so skrbeli posebno tudi vrli oče, ki so znan kot večkratni romar v Marijino-Celje in jeden izmed onih slovenskih romarjev, ki so se lani hodili v Rim poklanjat sv. Očetu. Vsi gostje so odhajali z Radinc z jedno željo, da bi Bog ohranil dolgo, dolgo let č. g. novomašnika in zraven tudi skrbne mu stariše.

Mili darovi za družbo vednega češčenja:

Remšnik 6 fl. 64 kr., Kalobje 4 fl., Žusem 4 fl., Sv. Jurij na južni železnici 23 fl. 7 kr., Slivnica pri Celju 5 fl., Slovenska Bistrica 15 fl., Sv. Venčesl 10 fl., Sv. Anton v Slov. gor. 3 fl. 44 kr., Vržeje 2 fl. 30 kr., Ljutomer 15 fl. 95 kr., Sv. Peter pri Radgoni 15 fl., Jarenina 44 fl. 72 kr.

Gospodarske stvari.

Zrak in svetloba v hlevih.

Na koncu prosvetljenega 19. veka pač nihče več ne dvomi, da je zrak za vsa pozemeljska bitja neobhodno potreben, da je — bi rekel črnobradi profesor — *condicio sine qua non*, pogoj, brez katerega ni nič. Isto velja skoraj do besede o svetlobi, čeravno se zdi na prvi pogled malo pretirana ta trditev. Brez zraka ne more živeti ne človek, ne žival, ne rastlina; brez svetlobe se ne razvija nobena stvar. Kjerkoli životari kaka, če tudi najmanjša živalica, smemo in moramo sklepati, da ima zraka in sicer zdravega zraka, ki ne krati, temveč pospešuje življenje okoli sebe. Kar velja o jedilih, kar o vodi in drugih pijačah, to velja ravno tako ostro in morebiti še bolj o zraku: ako hočeš, da ti je zvest in zanesljiv hlapec, moraš skrbeti, da je svež, čist in zdrav. Kolikor stori zrak dobrega, dokler se ohranjuje čist in ni pokvarjen, toliko in še več more škodovati, če je nečist, pomešan s škodljivimi tvarinami. In kje bi pa zrak bil večje važnosti, večjega vpliva na živali, ki so za človeka, posebno poljedelca in gospodarja največje imenitnosti, kakor v hlevih, kjer biva živina največji del svojega življenja?

Čisti zrak ima v sebi dosti kislika in dušika, ravno tako tudi v obilici ogljične kisline in vodenega para. Ako se pa v tej sestavi še nahajajo druge, nepotrebne primesi, ki so jako ostre ter organizem tako rekoč razjedajo, tedaj zrak ni več čist, ampak pokvarjen in zato jako škodljiv. Kje pa se nahaja tak zrak češče, kakor v hlevih, ki se premalo čistijo in prezračujejo, ki so prenizki, z govedjo prenapolnjeni, povrh še brez vsake ali vsaj brez dovoljne ventilacije (prezračitve), brez odtoka gnojnice itd. Hlevi s takimi in še z drugimi slabostmi nikakor ne morejo ugajati, posebno pa še konjem ne. Po težkem delu se vrne konj k počitku v hlev ter jako na dolgo in globoko diha vsled utrujenja.

Kaj pa mora konj vse pri taki priliki v zaduhlem hlevu vdihavati! Navadno in naravno najškodljivejši

snovi, ki prav neugodno vplivajo na celi živalski organizem. Utrujen konj se toraj jako slabo spočije v takem smradljivem, okuženem hlevu! In kaj bode iz žrebeta, ki mora v taki zaduhli temnici životariti? Vse drugo, le čil in priden konj nikdar. Kajti tudi tema jako neugodno vpliva ter pomaga slabemu zraku kot zvesta tovarišica pri spodjedanju zdravja. Brez svetlobe ne vspeva nikoli in nikjer živalski ali rastlinski organizem. Tako se pozna to tudi pri živini, ki veliko dela, a počiva v temnih, neprezračenih hlevih. Kmalu postane zaspana, brez prave moči, brez prožnosti in energije, in vse to le za to, ker ji primanjkuje jačujočega in oživljavačega elementa, svetlobe ravno o času počitka, kedar bi ga bila najbolj potrebna.

A pogostoma se sliši vgovor, češ, bolj ko je živina v temi in pri miru, bolj se redi. Tudi to je res, a če češ svojo živino rabiti tudi za delo ter je ne le rediti za mesarja, moraš ji privoščiti dovolj blagodejne svetlobe. Skrbeti mora toraj vsak gospodar glede hlevov najprvo za to, da imajo dosti svežega zraka in ne premalo svetlobe. Ker se proti temu še prevelikokrat greši, opozarjamo slovenske kmete, naj pazijo že pri stavljenju in zidanju svojih hlevov, da se ti tako uredijo, da jim nikdar ne bode primanjkovalo zdravega zraka in svetlobe.

Vsem p. n. hmeljarjem

Povodom bližajoče se hmeljske trgatve usoja se podpisani društveni odbor, vsled sejnega sklepa od dne 14. julija t. l., vse p. n. hmeljarje opozoriti na sledeče in prositi, naj bi se nasvetovano gotovo izvršilo:

Naš hmelj bil je pred leti na dobrem glasu in se je dobro plačal, ker so ga ljudje skrbno in čisto obirali. Postavili so ga kupčevalci v tem oziru drugim hmeljarjem v vzgled. V novejšem času pa se je pri trgatvi ali obiranju hmelja ugnezdila neopustljiva malomarnost, vsled katere je njegov vglad zdatno trpel in cena njegova je padla od leta do leta.

Če se v poštev jemlje, da je cena skrbno obranega hmelja vedno za 15—20 gld. višja od malomarno nabanega, tako bode gotovo vsem hmeljarjem v korist, ako bodo za to skrbeli, da se bode letošnje obiranje hmelja izvršilo skrbno in kolikor mogoče čisto in snažno.

Ako bi vsi p. n. hmeljarji opazovali ta svet, gotovo bi se naš hmelj v kratkem povzdignil na ono stopinjo ugleda, katero je pred leti zavzel in tudi cena bi mu zdatno poskočila.

V Z a l c u, dne 30. julija 1894.

Odbor južnoštajerskega hmeljskega društva.

Sejmovi. Dne 4. avgusta na Sv. Gorah, v Arnotcah pri Soštanju in Poličanah (svinjski sejem). Dne 6. avgusta na Ptuj, v Loki, Trbovljah, pri Sv. Janžu pri Arnovžu, na Svetini, pri Mariji-Snežni in pri Novi cerkvi. Dne 7. avgusta v Radgoni. Dne 8. avgusta v Imenem (svinjski sejem). Dne 9. avgusta na Bregu pri Ptuj (svinjski sejem). Dne 10. avgusta v Podčetrtku, Brežicah, Lučanah, pri Sv. Lovrencu na Dravskem polju, v Radgoni, Slovenjem Gradcu in Celju.

Dopisi.

Iz Gornjega grada. (V spomin). Dne 16. jul. izročili smo materi zemlji truplo preblage, daleč okrog znane, ker pri vseh priljubljene Marije Hren, p. d. Joškove matere. Že dolgo ni bilo pri kakem pogrebu videti tolike udeležitve raznega ljudstva, kakor ravno omenjeni dan pri pogrebu Joškove matere, kar pač najbolje pričuje njeno priljubljenost pri vseh. Ubožčeki zgubili

so z njo prav veliko; kajti bila je silno usmilečnega srca do rev in sirot, katerih tudi v svoji oporoki ni pozabila. Bila je ranjka pa tudi pobožna, da, v resnici pobožna. Ni bilo skorej dneva, ko bi je ne bilo pri sv. maši, češče je pristopala k mizi Gospodovi. Zavolj tega in radi njenih drugih vrlin bila je, kar je pač razumljivo, ne le pri domači, ampak tudi pri sosedni častiti duhovščini spoštovana; in jaz mislim, da ni bil le slep slučaj, marveč da je previdnost božja tako nanesla, da so njeno truplo k večnemu počitku spremljali štirje duhovniki. Pred hišo, kakor pozneje na pokopališču zapeli so ji naši pevci tako ganljivo, da je malo katero oko ostalo brez solz. Ranjka bila je pa tudi prebrisana in razumna, da malo takih. Kolikim je dala dobre nasvete, koliko preprirov pospravila! Bil je svoje dni tukaj pri nas sodnik, kateremu je bilo veliko ležeče na tem, da bi zabranil vedno tožbovanje med Slovenci. No seveda, takih sodnikov dandanašnji ni obilno. Pa kakor pravim, mi smo enega imeli. Ako se mu pa pri vsem svojem prizadevanju tu in tam vendar-le ni hotelo posrečiti, razgreta srca z lepa pomiriti, odpravil jih je navadno z besedami: »Jaz sedaj ravno nimam časa; pojdite za trenotek k Joškovim na poliček vina in potem lahko spet pridete«. Toda od Joškovih se navadno niso vračali k sodniku, marveč pomirjeni šli so domu. Joškova mati so prislece precej spoznali. »Po kaj pa ste prišli v Gornjigrad?«, tako so jih ljubeznjivo nagovorili. »Mislim toževati se, kaj ne? O počajta malo! za take pa jaz vina ne točim. Vino pomeni ljubezen, te pa vi ne poznate. Le pojdijte kam drugam. Ako si pa daste roke, lahko ste tuka in še sama vam bom dala en poliček za na vrh«. To je navadno pomagalo. Kaj ne, predragi Slovenci, redke so take žene med nami? Ravno zato nam pa ostanejo Joškova mati v toli blagem spominu. Ljubi Bog jim ne bode dolžen ostal. Šli so od nas, pa uverjeni smo, po obilno plačilo. D.

Iz Središča. (Kolera?) V ponedeljek, dne 23. pr. m. pripeljal je vlak iz Oggerskega v Središče mrtvo truplo nekega delavca, rodom Italijana, ki je potoma, bajje že v Kaniži naglo umrl. Njegovi sopotniki (bil je jih poln kupé) tudi laški delavci, ki so se vračali iz Oggerskega domov — menda niso hoteli smrti svojega tovariša sprevidnika takoj naznaniti, ker je umrl za boleznijo, podobno koleri. V Središče, kjer so mrliča z dotičnim vagonom vred ostavili, pripeljal se je takoj s prihodnjim vlakom okraj. Zdravnik, g. dr. Sadnik, ki je z domačim zdravnikom g. dr. Spešičem mrličev drobce preiskal ter našel, da potnik ni umrl za kolero, pač pa za črevesnim legarjem.

Iz Negove. (Napis). Ako se bližaj prijazni Negovi, te že od daleč pozdravlja bela grajščina, katero pa žal, oskrbujejo nemškutarji, ki zlasti niso prijatelji slovenskih duhovnikov. Ako zapustiš grajščino ter greš mimo zale cerkve in čednega župnišča, prideš do stacune z napisom: Jozefa Horvat, trgovina raznovrstnega blaga. Tako je prav! Tudi gostilničar g. Spirk ima nad vratmi slovenski napis: Karl Spirk, gostilničar, vendar se mu ne more reči, da je naš mož, ker je preveč zateleban v Bračkovno knjižuro. Tudi na šolskem poslopju se blišči zlati napis: »Pustite otročiče k meni!« Mislil bi pač vsak, da se podučuje naša šolska mladina v strogo narodnem duhu. Toda motiš se. V šoli zapoveduje nadučitelj g. Budna. Koliko si on kot ud nemškega šolskega društva prizadeva naše slovenske otroke ponemčiti! Kako si upa ta predrznež imena naših šolarjev po nemškutarsko pisati! Nemščino že v prvem razredu od otrok tirja, ko še ti prav gladko slovenski čitati ne znajo. Naj jo popiše v »rajh« k tistim, katerim se tako rad priljuje! Sicer pa ti bode že, ljubi »Jaka in kordl« odzvonilo. Le potrpi! Omeniti še mi je, da je neka deklica v šolo

gredé pozdravila nekoga z besedo »šmorn« namesto »Morgen«. Brž ko ne morajo otroci v šolo prišedši pozdravljati »oberlehrerja« po nemško. A ta nedolžna deklica je besedo napačno razumela in jo navešča rabila za pozdravljanje ljudij. — Blizu Negove se nahaja gostilnica g. Martina Fras-a, narodnega moža, ki ima tudi nad gostilnico slovenski napis in je naročen na »Slovenskega Gospodar«-ja. Tega gostilničarja priporočam vsem. Živeli taki rodoljubi! Rodoljub.

Iz Rogaškega okraja. (Svoji k svojim.) Kakor po deževnem vremenu gobe iz zemlje, tako naraščajo v novejšem času nemškutarski napisi v našem okraju. Posebno napreduje v tem Kostrivniška občina, ki se tu in tam imenuje tudi »Karžupnikovina«. Tamošnji berič in strije je Nemeč, da mu ni para. Ima tudi lepo navado, neznanško kričati, da bi si pridobil tem večji »rešpekt«. Ne vemo, ali sta se sicer pridna brata obrtnika Fajs dala v kozji rog vgnati od kričečega beriča, ker sta si dala napraviti popolnoma nemške napise, ali pa sta kar čez noč slekla slovensko ter oblekla nemško suknjo. Naj bo eno ali drugo, lepo to ni, pa tudi koristno ne; zakaj zaveden Slovenec bo sklepal iz takšnih napisov, da sta obrtnika Nemeč ali vsaj nemškutarja ter so bo ravnal po geslu: Svoji k svojim! Na nemškutarje se nikar ne smeta zanašati, ker dandanes ni več »nobel« zavoljo par nemških besedice se štuliti med Nemece ter v blato teptati svoj lastni rod; zato je celó naravno, da se število nemškutarjev vedno bolj krči. To je gotovo spoznal tudi g. Brezinšek v Rogatecu. Njegovo gostilno smemo priporočiti vsakemu Slovencu. Tam najdeš par slovenskih časopisov in dobiš za zmerno ceno prav dobro jed in pijačo. Posebno je priljubljen pri sosednih Hrvatih, ki kaj radi zahajajo k svojemu »Naceku«. Samo eno prošnjo bi imeli do njega: v večji dvorani je nekaj podob, ki žalijo oko krščanskega človeka; zató bi prav radi, da se odpravijo ali pa nadomestijo z drugimi. Upamo, da nam g. Brezinšek gotovo spolni skromno prošnjo.

Iz Sotle. (Poberki.) Kadar se modri ljudje zberejo, pa jim zmanjka gradiva za pogovore, začnejo soditi o vremenu. O tem predmetu zna vsaki najbolj zadet: ako ne bo tako, bo pa drugače. Tudi jaz bi rad nekaj o letošnjem — se ve dozdanjem — vremenu povedal, kako se je pri nas med Savo in Sotlo obnašalo. V začetku pomladi je bilo prav nagajivo; po nobeni pratiki se ni ravnalo. Če je pratika kazala: »lepo vreme«, je gotovo deževalo. Take pratikine pomote so nam bile ob času koruzne setve in ob času senene košnje jako neprijetne. Pa morali smo z godrnjanjem vse prestati. Pomlad je bila le v pratiki. Še le poletje nam je pokazalo bolj prijazen obraz in ljubko solnce je počelo tako žarko pripekati, kakor da bi bilo hotelo v nekih dneh dostaviti, kar je v mesecih zakasnilo. Večkrat so črni oblaki solnce zakrili, kakor bi nam hoteli povedati, da ga ne zaslužimo; in ob takem zatemnelem času začelo je dostikrat od daleč bučati, da se je zemlja tresla; bliski so švigali po črnih oblakih, da je bila groza. Če se je pa taka »gromska pištola« sprožila, je po navadi »zadela«. V Bučki župniji stoji ob okrajni cesti močni hrast — pa od vrha do tal čisto goli; listje mu je sicer zeleno, pa suho — »gromska pištola« ga je zadela in mu kožo odrla. Na Hrvaškem je se sprožila v neki hlev, in ubila lepo, drago kobilo, žrebetu pa, ki je bilo tudi v hlevu, je prizanesla. Je v časi res muhasta taka — pištola. — V Podčetrtku so imeli meseca septembra lanskega leta občinske volitve. Vodil jih je znani apotekar Vaculik, — kakor ime kaže, trdi Nemeč — tako modro, da so mu jih ovrgli. Kedaj bodo nove volitve — kdo ve? saj se tudi nič ne mudi. Zdanji župan, apotekar, je pri umetnem gospodarstvu občini

poskrbel 98% obč. doklad!! In to je zaslug dovolj, da je dobil za nje »križec«. Srečna občina, ki ima tako zaslužnega in križanega župana! — V Olimju tam neki blizo Podčetrтка — pa šole nimajo, t. j. šolskega podučevanja nimajo. To je v zdanjih razsvetljenih, ukaželnih časih kaj čudnega. Šole sicer imajo, tudi učitelja so imeli; pa šolska gosposka je spoznala, da je premalo prostora za toliko šolarjev. (Šolsko podučevanje je bilo do zdaj v farovžu, nekdanjem samostanu.) Kr. šol. svet in dotične občine pa pravijo, da je prostora dosti in se branijo, kar morejo, novo drago šolo postaviti. Okr. šol. svet jim je, meni nič, šolo zaprl, in v starem poslopju podučevanje prepovedal. Starišem in sploh vsem pametnim ljudem tako strogo postopanje ni po volji. In kaj ne izume ljubezen do otrok! Neki »nebodigatreba« je Olimčanom moder svet dal, naj si sami učitelja dobijo. In to so storili. Najeli so nekega Šveglar-ja, da je podučeval. Toda šolska gosposka je to zvedela in g. »becirkhopman« je prišel v Olimje, da bi se prepričal o podučevanju novega učitelja. Zatorej ga vpraša, kje ima spričevala učiteljske sposobnosti? To vprašanje je g. »učitelju« Šveglarju besedo vzelo, da jo je kar popihal in Boga hvalil, da je tako odletel, kajti on je spričevala doma — »pozabil«. Je pa to modro, da ostane toliko otrok tako dolgo zaradi trdoglavnosti nekaterih brez podučevanja? Ni vse staro za nič, če je tudi v farovžu. Gromska pištola! — Letina je do zdaj lepa; strni obilo, in je tudi zdrava. Vinogradi so bolj ubogi, posebno ako so slabo obdelani. Nasadi ameriškanskih trt so pa z grozdjem obloženi. Ko bi ljudje se le bolj hlabro sajenja amerikanca poprijeli! Stari vinogradi pojemajo in hirajo, kakor bi imeli sušico.

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Dunaj. Nadvojvoda Viljem, stari stric svetlega cesarja, veliki mojster nemškega viteškega reda in glavni nadzornik topničarstva, je zadnjo nedeljo po sv. maši v Badenu pri Dunaju blizu električne železnice jahal konja. Ta pa se splaši. Ko nadvojvoda vidi, da ne more konja več brzdati, skušal je z njega skočiti, ali obvisel je z jedno nogo v stremenu in konj ga je vlekel kakih 30 metrov daleč. Nadvojvoda se je tako močno na glavi poškodoval, da je popoldne ob 6. uri umrl. Nad to nesrečo v cesarski rodovini žaluje tudi slovenski narod.

Solnograško. Pred par leti se je na Dunaju ustanovila Leonova družba, družba katoliških avstrijskih učenjakov. Prve dni tega tedna je ta družba imela svoje glavno zborovanje v Solnogradu, kjer se je zbral cvet katoliških učenjakov širne Avstrije.

Moravsko. Z velikim navdušenjem je bil v Brnu 30. in 31. julija prvi češki katoliški shod. Predsednik je bil grof Serenyi. Politična vprašanja so bila izključena na tem shodu, kjer je bilo vrlih katoličanov nad 1000. Tudi nekaj Slovencev se je tega shoda udeležilo.

Štajarsko. Za poslanstvo pokojnega dr. Heilberga se potegujejo v Brucku in Ljubnu konservativci, liberalci in nemški nacionalei. — Državna poslanca grof Stürgkh in Foregger sta bila pri baronu Chlumec- kem, naj ta-le prepreči slovenske paralelke na Celjski gimnaziji. Mislimo, da sta ta dva gospoda zastoj hodila prosit predsednika poslanske zbornice za to krivično posredovanje.

Koroško. Z ozirom na predstoječo državnozbornsko volitev napravi katoliško-politično in gospodarsko društvo za Slovence v nedeljo 5. avgusta javen shod v gostilni

pri Hafnerju v Št. Štefanu v Ziljski dolini. Za občini Brdo in Goriče bode poseben volilni shod. — Deželnega sodišča svetovalec Hren je šel v pokoj. Slovensko ljudstvo zahteva, da zopet Slovenec dobi to službo.

Kranjsko. Svetli cesar so ustanovitev Kranjske gimnazije odobrili. — Preteklo nedeljo je bil shod volilcev v Trebnjem na Dolenjskem. Poročali so dr. Papež, Fr. Povše in dr. Žitnik. Poslušalcev je bilo kakih 600. — Spomenik Cigaletov bode odkrit v Črnem Vrhu dne 26. avgusta. — Dne 29. julija so imeli v Logu pri Vipavi razgovor o ustanovitvi katoliškega političnega društva za Vipavsko dolino. Na angeljsko nedeljo bode otvorjeno.

Primorsko. V Kanalu na Goriškem snujejo »sadsajarsko in vinarsko društvo«. — V Trstu bodo položili pred javnimi skladišči nov tlak, in čudo, kamenje zato hočejo naročiti iz Sicilije, kakor da bi pri Trstu ne bi bilo dovolj dobrega kamenja za tlak.

Ogersko. Minister notranjih zadev Hieronymi nič ni dosegel na Erdeljskem pri Rumuncih. To je menda krivo, da rumunski voditelji, ki so bili pred nekaj tedni v Kološu obsojeni zaradi spomenice svetlemu cesarju, in katerih obsodbo je višje sodišče potrdilo, niti niso sami nastopili kazni, ampak so po potrdbi koj orožniki prišli ponje. Župnik dr. Lukaciu se ni dal ukleniti, na kar ga orožnik ustrelil. Take krivice se morajo maščevati.

Vunanje države.

Rim. V soboto je poročal neki pariški list, da je v Lucernu v Švici umrl slavn kardinal Ledochowski. To pa ni resnično, kajti kardinal Ledochowski je povsem čvrst in zdrav. Hvala Bogu, kličejo vsi katoliški Slovani.

Italija. Preteklo soboto je v Rimu sodišče oprostil vse zatožence, ki so milijone na milijone goljufali pri rimski banki. Dasi je njihova goljufija jasno dokazana, vendar so oproščeni. Italija je res ob skoro vse blagostanje in popolnoma ob vse poštenje.

Francosko. To sredo so v Lijonu sodili Caseria morivca Carnotovega. Cel bataljon vojakov je moral stati okoli sodne palače. Obsodba se gotovo glasi na smrt. — Postava zoper anarhiste, kakor jo je izdelala vlada, je vsprejeta z veliko večino v poslanski zbornici in v senatu. — Te dni dolžijo, da so baron Mackau, grof de Mun in rajni Bolanger hoteli pred leti Carnota zapreti in francosko kraljestvo obnoviti.

Belgijsko. Kmalu bodo volitve po novem volilnem redu. Na nje se vse tri stranke, konservativna, liberalna in socialistična, nekako s strahom pripravljajo. Ako bodo volili prosto in iz pravega prepričanja, bode se pri volitvah tudi pokazala prava želja ljudstva.

Bolgarsko. Minister Radoslavov bo bržčas moral službo zapustiti. Mož se z nobenem tovarišem ne more poganjati; najbolj ga menda jezi, da on ni postal ministerski predsednik. — Veliko se te dni piše, da se bolgarski narod vedno bolj nagiba na rusko stran; pač le tisti možje, katerim Rusi žepe polnijo; saj je znano, da so Rusi le s podkupljenimi vojaki odstranili prejšnjega kneza Aleksandra.

Azija. Vojska med Japonci in Kitajci ni napovedana in vendar že vihti na otoku Koreja svojo krvavo smrtno koso. Dasi imajo Japonci trikrat manj vojakov, nego Kitajci, vendar povsod napredujejo, ker so prav dobro izvežbani in oboroženi. Japonci so posebno s tem dosegli velik uspeh, ker so ujeli korejskega kralja.

Afrika. Egiptovski podkralj Abbas je odpotoval v Evropo. Dne 29. julija je bil v Milanu in potem dalje potoval v Lucern v Švico. — Na jugu Wangare v Sudanu je bil pred nekaterimi dnevi boj med Marabu-Alikari in Francozi. V boju je bilo 500 Alikarov in do-